

"Gözlərim səni gəlməzsən bala, gəlməzsən boynuna sarılım, saçlarını oxşayım, boyunu sevim. Nakam balam, niyə gəlməz oldun? Şəhid qardaşlarının köçünə qoşulub getdin səmalarda itdin, buludlara hopdun, gözlərimin yağışında qayıtdın..." 19 yaşlı şəhid Rüstəmov Arif Seymur oğlunun nənəsi Böyükxanım Kərim qızı Rüstəmovə nakam nəvəsindən danışdı bizə.

Şəhid Arif Rüstəmovun nənəsi - "şəhid olacağı ürəyinə damıbmış..."

Böyükxanım Rüstəmovə: "...Elə bilirəm ki, Bakıdadır, bir gün gələcək"

Ağbirçək nənəmizlə Biləsuvar rayonunda yaradıcılıq eza-miyyətində olarkən tanış olduq. Yanaşı oturmuşduq. "Qızım, sən Allah mənim nəvəmdən də yaz, onu körpəlikdən mən saxlamışam, elə bilmişəm ki, nəvəm yox, oğlumdur"-deyir Böyükxanım nənə. Nəzakət Məmmədovanın rəhbərlik etdiyi Mədəniyyət Nazirliyi Respublika Xatirə Kitabı Redaksiyasının ərşəyə gətirdiyi "44 Gün-Tarixi zəfər" dördcildliyinin III və IV cildlərinin Biləsuvar da keçirilən təqdimat mərasimində şəhid Arifin nənəsi də gəlmişdi.

Arif Rüstəmov 2001-ci ildə Salyan şəhərində anadan olub. 2018-ci ildə orta təhsilini bitirdikdən sonra Bakı Turizm və Menecment kollecinə daxil olub. A.Rüstəmov 2019-cu ildə təhsilini yarımçıq qoyaraq hərbi xidmətə yollanıb və orada rəhbər kimi xidmət edib. Qazax rayonu N sayılı hərbi hissədə qulluq edən Arif 27 sentyabrda başlanan Vətən müharibəsinə qatılıb. O, Cəbrayıl, Füzuli, Zəngilan və Qubadlının azad olunması uğrunda döyüşlərdə iştirak edib. Arif Rüstəmov 27 oktyabr tarixində Füzuli rayonunda gedən döyüşlərdə şəhid olub.

Şəhid Arif Rüstəmov ölümündən sonra 3 medalla təltif olunub.

"Arif çox çox gözəl, hər şeyi başa düşən uşaq idi. Arifi biz saxlayıb böyütdük. O, mənim oğul nəvəm olub. Onu mən saxlayıb böyütdüyüm üçün hər yerə mən gedirəm. Əsgərlikdən gəlməyə bir neçə ay qalmışdı. 19 yaşında zəng vurdu, ad gününü təbrik etdik. Xeyli danışdıq, "ata, nənə, özünüzdən muğayat olun" dedi. Döyüşdə olduğunu bizdən gizlətdi. Demə ki, döyüşürmüş. Müharibə başlayanda əsgər idi,

Arif hərbiçi olmaq istəyirdi, ata-baba yolu ilə getmək istəyirdi, amma imtahanından kəsildi. Ona görə də sənədlərini Bakı Turizm və Menecment kollecinə verdi, ora qəbul olundu".

Həyat yoldaşının polis olduğunu və Birinci Qarabağ Müharibəsində iştirak etdiyini, Qarabağ müharibəsi veteranı olduğunu deyən Böyükxanım Rüstəmovə bildirdi ki, Arif də adını daşdığı babası kimi cəsur olub. "Arif doğulandan bir neçə ay sonra yoldaşım rəhmətə getdi. Nəvəm də babası kimi igid və cəsur idi.

nə, qoymaram bibim orada tək qala. O orada tək qalmayacaq" dedi Ariflə bibisi bir-birini o qədər çox istəyirdilər ki, həddindən artıq.

Bibisinin ölümündən heç altı ay keçməmiş Arif də şəhid oldu. Arif Salyan Şəhidlər Xiyabanında dəfn olundu, ondan da bir xeyli aralıda bibisi və babası dəfn edilib. Arifi hər dəqiqə gözləyirəm, elə bilirəm ki, Bakıdadır, bir gün gələcək. Yollara baxıram, bir əsgər görəndə elə bilirəm ki, Arifdi. Oğlum deyir yox ana, Arif şəhid olub, özüm əlimlə məzara qoymuşam. Atası Arifin üzünü açıb üzündən öpüb sonra uğurlayıb..."

Arifə atasının məhəbbətinin çox böyük olduğunu deyən nənə bildirir ki, evlərində şəhid nəvəsinin şəkilləri asılıb: "Oğlum hər şəkildə baxanda gözümdən yaş sel kimi gedir. Arif babasının adına layiq oldu...Vətənə bağlı oğul idi, Vətən torpağı uğrunda da canını fəda etdi. O qədər gözəl xasiyyəti vardı ki, eyzən babası

kimi idi. Babasının adını göylərə qaldırdı Arif".

Böyükxanım nənə deyir ki, Arif şəhid olsa da, onun heç zaman unudulmayacağına inanır. "Torpaq uğrunda şəhid olan balalarımız əbədi yaşayacaq. Qəhrəmanlar yaddan çıxmaz heç vaxt"-deyir nənə.

Arifin taleyinə şəhidlik yazıldı. O sehvə-sehvə canını Vətən yolunda qurban verdi.

Bu gün Böyükxanım nənə Arifi ilə fəxr edir. Çünki Arif bir nəvə kimi onun başını uca edib. Arifin şəhid olduğuna nənə hələ də inanmır. Hey onu gözləyir, 19 yaşlı nəvəsinin yollarına ümidlə baxır...

Yollar yordu gözlərini, Ağlama anam, ağlama... Mən şəhidəm, cənnətdəyəm Qara bağırnı dağlama.

Gəlib keçərəm yuxundan, Yenə də deyib gülərəm. Şəhidlər gecələr gəlir Mən də yuxuna gələrəm...

İradə SARIYEVA
Biləsuvar-Bakı

müharibəyə də oradan gedib. Boylu-buxunlu uşaq idi. Çox və tənəpəver uşaq olub. Bu da təbiidir. Bu ailədən gələn keyfiyyətdir. Bizim ailədə əksəriyyət polis və hərbiçidir. Qayımatam prokuror olub, qayınım və qayınım uşaqları hərbiçi olublar. Onlar Birinci Qarabağ Müharibəsinə könüllü gediblər, 1992-1993-cü illərdə döyüşdülər. Arif isə əsgərlikdə idi. Neçə dəfə məzuniyyətə gəlmək istədi, amma alınmadı, pandemiya dövrünə düşdü, karantin idi, gəlməyə icazə yox idi. Arif məzuniyyətə gəlməyi çox istəyirdi, israr edirdi ki, evə gəlsin. Yəqin şəhid olacağı ürəyinə damıbmış. Ona görə də "gəlib sizləri görmək istəyirəm" deyirdi.

Çox təəssüf ki, biz də Ariflə görüşə gedə bilmədik. O, bir dəfə də olsun döyüşdə olduğunu bizə demədi. Hey deyirdi ki, hərbi hissədəyəm, qulluğundayam. 19 yaşının tamam olmasından bir neçə gün sonra Arif şəhid oldu, üstümüze nəşi gəldi...

Arifin şəhid olması xəbərini bizə demədilər. Qaynım və qayınım oğlu "voenkomatda" işlədiklərinə görə əvvəlcə onlara demişdilər. "Arif şəhid olub, valideyninə xəbər verin" deyiblər. Saat 12-yə 1-ə qədər bizə deməyə ürəkləri gəlməyib. Çox çətinliklə oğluma çatdırdılar bu qara xəbəri. Oğlanlarım gedib nəşini gətirib. Bizim Ariflə bağlı arzularımız çox idi, evləndirmək, toyunu görmək istəyirdik. Arif iki evin tək oğlu idi. Atası da, əmisi də arzu ilə yaşayırdılar...Ammə indi oğlumun həvəsi sönüb... Heç vaxt demirdim ki, iki oğlum var, deyirdim ki, üç oğlum var. Arif atası ilə dərhləşirdi, sirri, sözü atasında idi. Arif Bakıda oxuyurdu, vaxtı olanda rayona gəlirdi. Çox yaxşı nəvə idi, atası ilə də, mənimlə də məsləhətləşirdi. Mənim böyük qızım rəhmətə gedib, onun uşağını da mən saxlayıram. Arifin bir sözü heç yadımdan çıxmaz. Dedi ki, nənə, bibim niyə rəhmətə getdi? Dedim ki, Allahın isidir oğul, hərənin bir alın yazısı var. "Nə-